

Η αναδιαμόρφωση του πολιτικού χάρτη στη Βρετανία (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε από το [αφοα](#) στις 10/05/26.

Περιεχόμενο

Η αναδιαμόρφωση του πολιτικού χάρτη στη Βρετανία

Γρηγόρης Ιωάννου

Η πολιτική διάταξη δυνάμεων στη Βρετανία βρίσκεται εδώ και κάποια χρόνια σε μια φάση αυξημένης ρευστότητας, που εντάθηκε ακόμα περισσότερο πρόσφατα. Ουσιαστικά έχουμε την κατάρρευση του δικομματικού συστήματος εξουσίας, όπου για πάνω από έναν αιώνα Συντηρητικοί (Conservative Party) και Εργατικοί (Labour Party) μονοπωλούσαν το κοινοβούλιο και εναλλάσσονταν στην εξουσία, με τους Φιλελεύθερους Δημοκράτες (Liberal Democrats) να διατηρούν τον ρόλο ενός τρίτου μικρού παίκτη. Σήμερα, πέραν από τα εθνικ(ιστικ)ά κόμματα της Σκωτίας και της Ουαλίας, έχουμε πλέον, με την προσθήκη του Reform UK και την άνοδο του Green Party, ένα σύστημα με πέντε κόμματα βρετανικής εμβέλειας, με ποσοστά πάνω από ή κοντά στο 20% και άρα σε θέση να τα μετατρέψουν δυνητικά σε πολλές κοινοβουλευτικές έδρες στο ιδιόμορφο μονοεδρικό-πλειοψηφικό εκλογικό σύστημα της χώρας. Τώρα, πέραν από τις δημοσκοπικές καταγραφές, έχουμε πλέον την αποτύπωση αυτής της μεταβολής και σε εκλογικά αποτελέσματα.

Δυστυχώς, το Your Party δεν κατόρθωσε να ανταποκριθεί στις προσδοκίες μιας μεγάλης μερίδας του προοδευτικού τμήματος της κοινωνίας και να συγκροτήσει έναν νέο ριζοσπαστικά αριστερό πόλο με αξιώσεις να έχει πρωταγωνιστικό ή έστω ουσιαστικό ρόλο στην κεντρική πολιτική σκηνή. Το Your Party βρίσκεται σήμερα στο περιθώριο του πολιτικού χάρτη και, δυστυχώς, εκεί πρόκειται να παραμείνει, αν δεν εξαφανιστεί ολοσχερώς. Το γιατί χρήζει ξεχωριστής ανάλυσης και δεν θα απασχολήσει αυτό το κείμενο -ίσως μια άλλη φορά με άλλη αφορμή. Εδώ θα επιχειρήσω μια πρώτη πολιτική ανάγνωση του αποτελέσματος των εκλογών της Πέμπτης, που αφορούσαν το 1/3 της τοπικής αυτοδιοίκησης της Αγγλίας και τα κοινοβούλια της Σκωτίας και της Ουαλίας, και κυρίως των προεκτάσεών τους. Λόγω του είδους των εκλογών με έντονη την τοπική διάσταση, του τρόπου λειτουργίας του εκλογικού συστήματος και της σχετικά μεγάλης αποχής, τα αποτελέσματα δεν αποτελούν ακριβή εικόνα του πολιτικού ισοζυγίου και δεν μπορούν να αναχθούν αυτόματα σε προβλέψεις και εικασίες για το τι θα γίνει στις εθνικές εκλογές, που βρίσκονται εξάλλου σχεδόν τρία χρόνια μακριά. Αλλά παρόλα αυτά, αυτές οι εκλογές αποτύπωσαν πολιτικές στάσεις και είναι ενδεικτικές ευρύτερων τάσεων στο εκλογικό σώμα.

Η πρώτη τάση είναι η εδραίωση του Reform UK, που κέρδισε 1453 από τις 5066 θέσεις δημοτικών συμβούλων στην Αγγλία, και για πρώτη φορά κοινοβουλευτικές έδρες σε Σκωτία και Ουαλία, ως το πρώτο κόμμα στη Βρετανία. Πρόκειται για το πρώτο ακροδεξιό σχήμα στην ιστορία της χώρας με αξιώσεις ηγεμονίας ολόκληρου του δεξιού φάσματος, μέχρι και τις παρυφές του κεντρώου χώρου. Μετά από μια δεκαετία ιδεολογικά επιθετικού αγγλοκεντρικού κατά βάση εθνικισμού, που ξεκίνησε

με το UKIP (UK Independence Party) και το Brexit, και με προμετωπίδα τον ρατσιστικά φορτισμένο αντι-μεταναστευτικό λόγο, οι συντεταγμένες της βρετανικής δεξιάς ταυτότητας έχουν διαφοροποιηθεί. Το νέο σχήμα του Nigel Farage έχει πλέον επίσημα εκτοπίσει τους Συντηρητικούς από την πρωτοκαθεδρία της δεξιάς και προαλείφεται για να κερδίσει την εξουσία. Το αν θα το καταφέρει αυτό το 2029 θα εξαρτηθεί από πολλούς παράγοντες, με πιο σημαντικό από αυτούς να είναι η σχέση που θα διαμορφώσει το Reform UK με τους Συντηρητικούς, που έχουν μεν πτώση αλλά παραμένουν σημαντική δύναμη με ερείσματα και στην κοινωνία, και φυσικά στην άρχουσα τάξη και στο βαθύ κράτος. Ο δεύτερος παράγοντας είναι το πόση ζημιά ενδέχεται να του προκαλέσει η διάσπαση που προκλήθηκε με την αποχώρηση του Rupert Lowe και το μικρό, ανοιχτά φασιστικό, κόμμα Restore Britain που έφτιαξε στα δεξιά του. Ο τρίτος είναι, βέβαια, η διάταξη των αντιπάλων του, όπως θα διαμορφωθεί στην προοδευτική πλευρά του πολιτικού φάσματος.

Η δεύτερη τάση που καταγράφεται είναι η χρεοκοπία του Labour Party ως ένα πρότζεκτ συστημικής διαχείρισης. Και πάλι αυτή είναι μια διαδικασία με ιστορικό βάθος πέραν της μιας δεκαετίας. Διότι το Labour Party ως κόμμα του νέου κεντρικού χώρου, με τον «τρίτο δρόμο» που εισήγαγε στα τέλη της δεκαετίας του 1990 ο Tony Blair με ιδεολογία τον κοινωνικό φιλελευθερισμό στη θέση σοσιαλδημοκρατίας, κατέρρευσε τη δεκαετία του 2010 με την οικονομική κρίση, την επιδείνωση του βιοτικού επιπέδου της πλειοψηφίας και τη συνεχιζόμενη αύξηση των κοινωνικοοικονομικών ανισοτήτων. Για αυτό αναδύθηκε ο Jeremy Corbyn και ο Κορμπουνισμός ως ρεύμα επιστροφής των Εργατικών στις αριστερές σοσιαλδημοκρατικές τους ρίζες. Παρά το ότι ηττήθηκε εκλογικά (λόγω ενός συνδυασμού πολιτικών απειλών από το βαθύ κράτος με πλοκάμια και εντός του κόμματος, τεχνικών χειραγώγησης από τα MME, και συγκυριακών παραγόντων σε σχέση με τη διαχείριση της εξόδου από την ΕΕ), ο Corbyn και το αριστερό σοσιαλδημοκρατικό του πρόγραμμα υπήρξε το απόγειο της δημοφιλίας του Labour Party, που πήρε πολύ περισσότερες ψήφους το 2017 και το 2019 από ό,τι υπό την ηγεσία του Keir Starmer το 2024 όταν κέρδισε τις εκλογές.

Το Labour Party κέρδισε την κυβέρνηση το 2024, όχι επειδή ενέπνευσε την κοινωνία αλλά διότι η δεξιά βρισκόταν σε διαδικασία κρίσης και αναδιάρθρωσης. Κατάφερε, όμως, λόγω της συγκυρίας και του εκλογικού συστήματος να σχηματίσει μια τεράστια κοινοβουλευτική πλειοψηφία που του επέτρεπε να κάνει κάποιες τομές. Εξάλλου, παρά τον πόλεμο που εξαπέλυσε ενάντια στην αριστερή τάση με το που ανέλαβε την ηγεσία ο Starmer το 2020, και τον μετριασμό του μεταρρυθμιστικού προγράμματος του Corbyn, δεν είχε επίσημα αποκηρύξει τον σοσιαλδημοκρατικό προσανατολισμό του κόμματος. Δύο χρόνια μετά, όμως, όχι μόνο δεν έκανε καμία ουσιαστική αναδιανεμητική μεταρρύθμιση για να καταπολεμήσει την αυξανόμενη κοινωνικοοικονομική ανισότητα, αλλά δεν το επιχείρησε καν. Σίγουρα η ατολμία και το δημοσιοϋπαλληλικό στυλ ηγεσίας του πολιτικά άχρωμου και άοσμου Keir Starmer υπήρξαν παράγοντες της αδυναμίας προώθησης πολιτικών αλλαγής και της κατακόρυφης πτώσης της δημοτικότητας των Εργατικών, αλλά το πρόβλημα είναι βαθύτερο και είναι στην ουσία του δομικής φύσης. Αυτό σημαίνει ότι δεν θα λυθεί, αν αντικατασταθεί ο Starmer από κάποιον άλλο, κάτι που είναι λογικά θέμα χρόνου, ή αν βελτιωθεί κάπως η εικόνα και το branding του. Το Labour Party δεν έχει πλέον ούτε σαφή ιδεολογικό προσανατολισμό ούτε διακριτό πολιτικό στίγμα. Και χάνει από παντού -στις μικρές πόλεις του βορρά αλλά και στις μεγαλουπόλεις, στο Λονδίνο αλλά και στην Ουαλία, όπου για πρώτη φορά στην ιστορία έχασε την πρωτοκαθεδρία, η οποία πέρασε στο ουαλέζικο κόμμα Plaid Cymru. Και χάνει και προς τους Liberal Democrats και προς το Reform UK στα δεξιά του, αλλά, φυσικά, χάνει πολύ περισσότερους προς τα αριστερά, χώρος που εκ των πραγμάτων εκπροσωπείται πλέον από το Green Party.

Η τρίτη και η μόνη ελπιδοφόρα τάση που καταγράφηκε σε αυτές τις εκλογές είναι η άνοδος του Green Party, το οποίο ενίσχυσε σημαντικά τη δύναμή του ως αναμενόμενoν μετά τη στροφή του στα αριστερά, στροφή που φαίνεται να κλείδωσε για τα επόμενα χρόνια τουλάχιστον, με την εκλογή του Zak Polanski και τον τετραπλασιασμό των μελών του με ροές από το Labour Party και από το πλήθος της ανέντακτης και πολιτικά άστεγης βρετανικής αριστεράς, ιδιαίτερα μετά την καθυστέρηση

συγκρότησης και τελική αποτυχία του Your Party. Βέβαια, παρόλο που κέρδισε 587 θέσεις δημοτικών συμβούλων στην Αγγλία και για πρώτη φορά δύο δημαρχίες και έλεγχο πέντε δημοτικών συμβουλίων, και για πρώτη φορά έδρες στο σκωτσέζικο και το ουαλέζικο κοινοβούλιο, καταγράφοντας την καλύτερη εκλογική επίδοση στην ιστορία του, το Green Party παραμένει ακόμα πίσω από το Labour Party και δεν εδραιώνεται προς το παρόν ως ο βασικός αντίπαλος του Reform UK. Από την άλλη, η δραματική και ραγδαία αύξηση των ποσοστών του από 5-7% σε 15-17% φέρνει το Green Party κοντά στο όριο, όπου αρχίζει να επωφελείται αντί να τιμωρείται από το εκλογικό σύστημα που ευνοεί τα μεγάλα κόμματα έναντι των μικρών.

Αναμφίβολα, η άνοδος της ακροδεξιάς ως πρώτης δύναμης στη χώρα είναι επικίνδυνη εξέλιξη. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ο ρατσισμός, παρόλη την άνοδό του, έχει εδραιωθεί σε επίπεδο κοινωνίας. Η αριστερά δεν έχει εξαφανιστεί, και οι προοδευτικές ιδέες παραμένουν δημοφιλείς παρά το ότι δεν φαίνεται να βρίσκουν τις οργανωτικές μορφές και τους τρόπους να ορίσουν το πολιτικό σκηνικό. Η άνοδος του Nigel Farage στην πρωθυπουργία είναι πιθανή, αλλά δεν είναι δεδομένη. Υπάρχουν ακόμα πολλές μάχες που πρέπει να δοθούν. Για να δοθούν αποτελεσματικά, όμως, και σε τοπικό επίπεδο και στην κεντρική πολιτική σκηνή αυτές οι μάχες, πρέπει να υπάρξει πρώτα κατανόηση των τάσεων που καταγράφονται, των ζητημάτων που διακυβεύονται και γενικότερα αντίληψη των συνεπαγωγών της αναδιαμόρφωσης του πολιτικού χάρτη της Βρετανίας.

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Δεκαετία 2020-2029](#), [2026](#), [αφοα](#), [Κοινότητα Αγώνα \(Ομάδα\)](#), [Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:afoa:uk_pol

Last update: **2026/05/12 11:10**

